

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 1393/2023
11.10.2023. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Драгане Маринковић, председника већа, Марине Милановић, Зорице Булајић, Весне Станковић и Радославе Мађаров, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Марија Халас Радуловић, адвокат из ..., против туженог „НИС“ АД из Новог Сада, ради заштите од злостављања на раду, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 315/22 од 02.11.2022. године, у седници одржаној 11.10.2023. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 315/22 од 02.11.2022. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 315/22 од 02.11.2022. године.

Образложење

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 315/22 од 02.11.2022. године, ставом првим изреке, преиначена је пресуда Вишег суда у Београду П1 82/21 од 17.11.2021. године, у ставу првом и другом изреке, тако што је одбијен тужбени захтев тужиоца да се утврди да је претрпео злостављање на раду, на тај начин што је од дана 24.02.2009. године премештан анексима уговора о раду, који је закључио 01.06.2006. године са туженим, на неадекватна радна места (ближе наведена у изреци), те тако што је премештан у пословни простор у којем нису постојали хигијенски услови, без средстава за рад, без канцеларијског намештаја – столица и столова, због чега је морао стајати 8 сати дневно, тако што за време трајања грејне сезоне није било грејања у просторији где је боравио са више десетина, а некада и више стотина радника и тако што је дана 15.04.2015. године, као вишак запослених услед организационих промена добио решење о отказу уговора о раду са пратећим анексима, те да се обавезе тужени да тужиоцу исплати износ од 150.000,00 динара на име накнаде нематеријалне штете за претрпљене душевне болове због повреде части и угледа због злостављања на раду, са законском затезном каматом од 17.11.2021. године, као дана пресуђења до исплате, као неоснован. Ставом другим изреке, одбијена је као неоснована жалба тужиоца и потврђена првостепена пресуда у ставу четвртом изреке. Ставом трећим изреке, преиначено је решење о трошковима поступка, садржано у ставу петом изреке

првостепене пресуде, тако што је обавезан тужилац да туженом накнади трошкове поступка у износу од 39.400,00 динара. Ставом четвртим изреке, одбијен је као неоснован захтев тужиоца за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужилац је благовремено изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права, са предлогом да се о ревизији одлучи као о изузетно дозвољеној, на основу члана 404. ЗПП.

Према члану 404. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр. 72/11, 55/14, 87/18 и 18/20), ревизија је изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и када је потребно ново тумачење права (посебна ревизија). Према ставу 2. истог члана, о дозвољености и основаности ревизије из става 1. овог члана одлучује Врховни касациони суд у већу од пет судија.

Предмет тражене правне заштите је утвђење злостављања на раду тужиоца, уз захтев за исплату накнаде нематеријалне штете, а правноснажном одлуком одбијен је тужбени захтев. Врховни суд налази да у конкретном случају нису испуњени услови из члана 404. ЗПП, јер не постоји потреба за разматрањем правног питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, ради уједначења судске праксе и новог тумачења права, у погледу примене члана 6. и 31. Закона о спречавању злостављања на раду, којим је дефинисан појам злостављања и извршиоца злостављања, па је одлучено као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије, у смислу члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку, Врховни суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Према природи тражене правне заштите, применом члана 29. став 4. Закона о спречавању злостављања на раду („Сл. гласник РС“ број 36/10), овај спор спада у парнице из радних спорова, а ставом 5. истог члана прописано је да ако овим законом нису предвиђена посебна правила, у споровима за остваривање судске заштите због злостављања на раду или у вези са радом, сходно се примењују одредбе закона којим се уређује парнични поступак.

Законом о спречавању злостављања на раду није предвиђено да је у овој врсти спорова ревизија увек дозвољена, а према одредби члана 441. ЗПП, у парницама из радних односа ревизија је дозвољена само у споровима о заснивању, постојању и престанку радног односа. Ван ових радних спорова ревизија није дозвољена, осим уколико се тужба не односи на новчано потраживање, када се примењује општи режим допуштености овог правног лека, према вредности спора.

Одредбом члана 403. став 3. ЗПП, прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе.

Тужба ради заштите од злостављања на раду и накнаде штете, поднета је 07.10.2015. године, а означена вредност предмета спора у тужби је 4.000.000,00 динара,

што према средњем курсу НБС на дан подношења тужбе представља динарску противвредност испод 40.000 евра.

Имајући у виду да се тражена правна заштита не односи на заснивање, постојање или престанак радног односа, а да означена вредност предмета спора не прелази динарску противвредност 40.000 евра, то је Врховни суд нашао да је ревизија недозвољена, применом члана 403. став 3. ЗПП.

На основу изнетог, применом члана 413. ЗПП, Врховни суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Драгана Маринковић,с.р.**

За тачност отправка
управитељ писарнице
Марина Антонић